

Biuro Zarządu

Warszawa, dnia 29 marca 2013 roku

BZ/428/2013/RW

Szanowna Pani
dr hab. Małgorzata Omilanowska
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Kultury
Dziedzictwa Narodowego

Odnosząc się do pisma DWIM/470/13 z dnia 15 marca 2013 roku w sprawie dokumentu SCCR/24/10, a w szczególności kwestionariusza zagadnień, poniżej przedstawiamy stanowisko Polskiego Radia S.A..

W pierwszej kolejności pragniemy zwrócić uwagę, iż Polskie Radio S.A. jako nadawca publiczny realizujący zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku Nr 43, poz. 226 ze zmianami) obowiązki w zakresie misji publicznej, w tym w zakresie prowadzenia prac nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych, jest zainteresowane wprowadzeniem regulacji zarówno krajowych jak i międzynarodowych, które prowadzić będą do uporządkowania praw medialnych i stworzenia mechanizmów i narzędzi prawnych pozwalających na skuteczną i pełną ochronę dla publicznej radiofonii.

Jesteśmy zdania, że zakres podmiotowy regulacji objętej Traktatem w sprawie ochrony organizacji nadawczych (SCCR/24/10) nie może na obecnym etapie rozwoju technologicznego, który umożliwia dotarcie do adresatów programów radiowych poprzez nowe, inne niż tradycyjne sposoby emisji sygnału ograniczać się wyłącznie do nadawców w tradycyjnym sensie. Tym samym, regulacja Traktatu powinna mieć w naszej ocenie zastosowanie do nadawców bez względu na stosowaną przez nich platformę wykorzystywaną do emisji programu, w tym do nadawców prowadzących swoją działalność wyłącznie w sieci Internet (*webcasting*). Definicja określająca podmiotowy zakres Traktatu, a tym samym definiująca pojęcie nadawcy winna odnosić się do podmiotu, który prowadzi emisję programu bez ograniczenia sposobu rozpowszechniania emisji do tzw. tradycyjnej. Jako nadawca powinien być rozumiany w konsekwencji każdy podmiot, który tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania bez względu na stosowaną technologię.

Odpowiednio należałoby uregulować w naszej ocenie przedmiot Traktatu, to jest uwzględniając neutralność technologiczną nadawców. Tym samym do zakresu ochrony dystrybucji sygnału programów powinna być włączona dystrybucja na tzw. nowych platformach (w nowych technologiach). W naszej ocenie powszechnie stosowane obecnie nowe technologie otwierające nowe kanały dotarcia do odbiorców programów radiowych i telewizyjnych, cechy powszechnie stosowanych urządzeń umożliwiających odbiór programów radiowych i telewizyjnych, w tym w szczególności urządzeń mobilnych, zaciera z punktu widzenia odbiorcy różnice między tzw. tradycyjnym nadaniem i transmisją, a webcastingiem (nadaniem w Internecie), transmisją w Internecie, czy simulcastingiem (równoczesnym i niezmienionym przesyłaniem) przez Internet. Obecne standardy prowadzenia działalności medialnej wymuszają na uczestnikach rynku równoległe działanie w zakresie przekazu programów tzw. tradycyjnego i wykorzystującego szeroko rozumiane nowe technologie. Stąd w naszej ocenie konieczność objęcia standardem ochrony zarówno tradycyjnych jak i nowych sposobów dotarcia do adresatów programów radiowych i telewizyjnych. Jesteśmy zdania, że wyłączenie z przedmiotu regulacji webcastingu, simulcastingu przez internet, czy transmisji w sieci Internet stanowiłoby istotne i nieuzasadnione ograniczenie ochrony podmiotów dokonujących nadań własnych programów. Niezależnie od powyższego stoimy na stanowisku, iż w interesie podmiotów dokonujących zestawienie programów jest objęcie standardem ochrony usług na żądanie prowadzonych przez nadawców (takich jak catch-up) i to zarówno usług prowadzonych w sensie tradycyjnym jak i z wykorzystaniem tzw. nowych technologii.

Odnosząc się do proponowanego katalogu praw nadawców stoimy na stanowisku, iż katalog praw objętych standardem ochrony powinien być szeroki i zapewniać nadawcy realną możliwość decydowania o sposobie i zakresie korzystania z praw do nadań, dając jednocześnie narzędzie pozwalające na zakazywanie wykorzystania nadań programów i ich utrwaleń. Stąd w naszej ocenie propozycja (b) w artykule 9 dokumentu SCCR/24/10 wydaje się być lepiej gwarantującą interesy nadawców i lepiej umożliwiającą realizację ich praw. Jesteśmy także zdania, że warto jest włączyć do standardu ochrony prawo do sygnału przed jego emisją oraz objąć regulacją zasady reemisji w internecie, przy czym wprowadzone standardy regulacji powinny iść w kierunku ochrony nadawców przed nieuprawnionymi (bez stosowanego zezwolenia) działaniami i wprowadzać zarazem jasne reguły postępowania. Takie mechanizmy i reguły mogłyby między innymi ułatwić zapobieganie lub piętnowanie piractwa.

Odnosząc się do propozycji czasu ochrony udzielonej organizacjom nadawczym, to stanowczo sprzeciwiamy się koncepcji ograniczenia powyższej ochrony jedynie do 20 lat. W naszej ocenie przejście praw do nadań do domeny publicznej już po 20 latach od końca roku, w którym nadano sygnał jest zbyt krótki z uwagi choćby na czas eksploatacji konieczny do zwrotu inwestycji poniesionych na produkcję programu i jego sygnału.

Uznając konieczność wprowadzenia regulacji z zakresu dozwolonego użytku stoimy na stanowisku, iż dozwolony użytek powinien zachować charakter regulacji szczególnej, a tym samym w wąskim zakresie ingerującej w prawa przyznające wyłączność. Regulacja w zakresie dozwolonego użytku powinna przyznawać uprawnienie do zdefiniowanego precyzyjnie użytku

osobistego, limitować uprawnienia w zakresie rozpowszechniania nadań poprzez anteny zbiorcze lub inne urządzenia zbiorcze lub sieci kablowe, ściśle regulować zasady utrwalania i zwielokrotniania nadania w procesach technologicznych związanych z przekazywaniem, rozprowadzaniem nadań.

Wprowadzenie standardów ochrony organizacji nadawczych na poziomie dostatecznie gwarantującym interesy nadawców i w sposób porządkujący rynek umożliwi w naszej ocenie ograniczenie zakresu nieautoryzowanego korzystania z nadań, które w chwili obecnej są szczególnie intensywne w zakresie udostępnień w sieci internet, a w tym z wykorzystaniem tzw. głębokiego linkowania.

W naszej ocenie w przyszłym Traktacie powinny znaleźć się regulacje rozstrzygające zasady i określające standardy ochrony archiwów nadań organizacji nadawczych, a także regulacje dotyczące ich digitalizacji. Powyższe zasady pozwoliłyby na ochronę zasobów archiwalnych nadawców, i ułatwiłyby jednocześnie dochodzenie ochrony praw przysługujących autorom i wykonawcom do przedmiotów ochrony objętych zasobami nadań archiwalnych.

mitp - szablon

DYREKTOR
BIURA ZARZĄDU
Robert Wijas
Robert Wijas